

DER SÄCHSISCHE PRINZENRAUB.

SYMPHONISCHES TONGEMÄLDE.

LEANDER SCHLEGEL.

Weinige uren bezuiden Leipzig ligt in liefelijke omgeving op heuvelgronden de vriendelijke stad Altenburg. Aan haren voet verheft zich op een steilen porphyrrots het omvangrijke slot der regeerende hertogin van Sachsen-Altenburg.

Het was in 't jaar 1554, dat een van de edelen, met name Kunz von Kauffungen plannen van gevoelige wraakneming op den Keurvorst Friedrich voedde, ingevolge een geschil omtrent schadevergoeding. Kunz besloot tot de ontvoering der beide zoons van den Keurvorst, waartoe hij een nacht koos, (het was in Augustus) dat deze op reis was.

Met verraderlijk behulp van den keukenjongen beklom Kunz langs touwladders het kasteel, en lichtte de beide prinsen uit hunne bedden.

De aanslag mocht aanvankelijk gelukken: K. v. K. met een van de prinsen en zijn strijdmakker Rosen met den anderen prins, konden onbelemmerd in verschillende richtingen ontvluchten. Edoch, volgens gissingen (want omtrent den aard der bevrijding bestaan geene vertrouwbare bronnen) werd K. v. K. in de bosschen door kolenbranders ontwapend, geboeid en naar Altenburg gebracht. Rosen, van het mislukken van den aanslag onderricht, verklaarde zich bereid, den anderen prins terug te brengen, onder voorbehoud, dat zijn misdrijf ongestraft blijven zou, 't geen geschiedde.

Het geslacht dezer beide prinsen: Ernst en Albert bleef bewaard; nog heden bekleedt de Albertijnsche lijn den koninklijk Saksischen troon, terwijl de nakomelingen van prins Ernst op de zetels der Thüring'sche hertogdommen tronen.

Deze, op zich zelf, niet zeer poëtische en lyrisch dorre gebeurtenis, zou ik niet tot onderwerp eener muzikale illustratie gekozen hebben, indien zij mij niet reeds als kind geboeid had, als wanneer mijn vader, (zelf Altenburger van geboorte) haar ontelbare malen verhalen moest, terwijl zij ook op ons poppentoneel opgevoerd werd.

Dit werk behoort alzoo tot de zoogenaamde Programma-

muziek. De waarde van een programma weegt dunkt mij echter zwaarder bij den componist, dan bij den toehoorder; want hoewel de aanhef:

Adagio non troppo.

het sluiswoord der slotbeklimmers voorstelt, en de torenwachter, niets kwaads vermoedende, een lied aanheft:

het verraad eensklaps ontdekt wordt en de torenwachter alarm blaast:

door den verren torenwachter beantwoord:

hoewel eindelijk het bazuinsolo en de daaraan volgende zangen de gebeden van het vorstenhuis en het volk moeten weergeven:

en ik ten slotte onder juichen en heilkreten de terugkeer van den eersten prins schilderen wilde, zoo zal men nogthans met weinig verbeeldingskracht aan dit werk een geheel ander onderwerp uit het rijk der Balladen ten gronde kunnen leggen.

LEANDER SCHLEGEL.